

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2327	Κυριακὴ Β' Λουκᾶ (Λουκ. 6,31-36) 4 Ὀκτωβρίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ μπλεγμένο κουβάρι καὶ ἡ χρυσῆ κλωστή

«Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως» (Λουκ. 6, 31)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς μιλήσω ἀπλᾶ. Ἡ περικοπὴ αὐτὴ περιέχει **ἓνα νόμο**. Περὶ νόμου λοιπὸν θὰ εἶνε σήμερα ὁ λόγος. Γιὰ νόμους μιᾶνε οἱ φυσικοὶ ἐπιστήμονες, γιὰ νόμους μιᾶνε οἱ δικηγόροι καὶ οἱ δικασταί, γιὰ νόμο μιλάει καὶ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς νόμους ποιὸς εἶνε ὁ ἀνώτερος; Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἀνώτερος, ἢ κορυφὴ ὄλων τῶν νόμων, εἶνε αὐτὸς ποὺ ἀκούσαμε σήμερα στὸ εὐαγγέλιο.

● Ὑπάρχουν, ἀδελφοί μου, **νόμοι φυσικοί**. Ρίξτε μιὰ ματιὰ τὴ νύχτα στὸν οὐρανό. Πόσα εἶνε τὰ **ἄστρα**; Ἐκατομμύρια, δισεκατομμύρια, ἀμέτρητα. Τὸ καθένα ἔχει **δρομολόγιο**, ὅπως τὰ πούλμαν. Καὶ ἡ γῆ ἓνα πούλμαν εἶνε ποὺ τρέχει μέσα στὸ ἄπειρο καὶ κάνει ἓναν ὀλόκληρο κύκλο σὲ 365 μέρες. Ἄλλο ἀστέρι κάνει κύκλο σὲ 1 χρόνο, ἄλλο σὲ 2, ἄλλο σὲ 3, ἄλλο σὲ 5 ἢ 10 χρόνια. Κι αὐτὸς ὁ ἥλιος, ποὺ φαίνεται ἀκίνητος, ἔχει ἓνα τεράστιο δρομολόγιο. Καὶ τὰ δρομολόγια αὐτὰ εἶνε στὴν ὥρα τους, ἔχουν **ἀκρίβεια**, ρολοὶ ζενίθ.

Ποίος τὰ ἔφτιαξε, τὰ ρύθμισε, τὰ **κυβερνᾷ**; Μία ἢ ἀπάντησις: **ὁ Θεός**. «Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα» (Ψαλμ. 18,2). Καὶ **πῶς τὰ κυβερνᾷ** ὁ Θεός; Ἐχετε δεῖ τὴν πρωτοχρονιὰ παιδάκια νὰ κρατοῦν μπαλλόνια; Ὅπως τὸ παιδί κρατᾷ με μιὰ κλωστὴ τὰ μπαλλόνια, ἔτσι ὅλα αὐτὰ τὰ οὐράνια σώματα τὰ κρατᾷ ὁ Θεὸς με μιὰ ἄλλη ἀόρατη κλωστή. Ἡ κλωστὴ αὐτὴ, λένε οἱ φυσικοί, εἶνε **ὁ νόμος τῆς παγκοσμίου ἔλξεως** ποὺ κάνει τὸ ἓνα νὰ ἔλκεται ἀπὸ τὸ ἄλλο. Πῶς γίνεται αὐτό; Μυστήριο· ἀν ρωτήσης τοὺς ἐπιστήμονες τί εἶνε αὐτὴ ἡ ἔλξις, δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἐξηγήσουν. Τὰ κρατᾷ ὅλα αὐτὰ στὸ χέρι του ὁ Μεγαλοδύναμος καὶ τὰ κυβερνᾷ με τὸ νόμο τῆς παγκοσμίου ἔλξεως. Κόπηκε ἡ κλωστὴ τοῦ παιδιοῦ; ἔφυγαν τὰ μπαλλόνια· κόπη-

κε ἡ κλωστὴ τοῦ χαρταετοῦ; πάει ὁ ἀετός. Ἄν λοιπὸν σταματήσῃ νὰ λειτουργῇ ὁ νόμος τῆς παγκοσμίου ἔλξεως, θὰ γίνουν ὅλα συντρίμια. Ὅπως τ' αὐτοκίνητα, ἀν χάσουν τὸ φρένο, τρακάρει τὸ ἓνα πάνω στ' ἄλλο, ἔτσι καὶ τὰ οὐράνια σώματα· θὰ γίνῃ ἓνα ἀπέραντο ἐρείπιο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νόμο τῆς παγκοσμίου ἔλξεως ὑπάρχουν κι **ἄλλοι φυσικοὶ νόμοι**, τοὺς ὁποῖους σπουδάζουν οἱ ἐπιστήμονες. Ἡ ἐπιστήμη δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ ἀνακαλύπτει, μελετᾷ κ' ἐκμεταλλεύεται τοὺς νόμους ποὺ ἔθεσε ὁ Θεός. ● Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς νόμους ὑπάρχει καὶ ἄλλος νόμος, **ὁ ἠθικὸς νόμος**.

Δηλαδή· ὅπως τὰ ἄστρα ἔχουν τροχιὰ στὴν ὁποία βαδίζουν, ἔτσι ὁ Θεὸς ἔθεσε ὀρισμοὺς καὶ γιὰ τίς ἀνθρώπινες κοινωνίες. Γιατὶ **κάθε ἄνθρωπος τί εἶνε; ἓνα ἄστρο ἔμψυχο**. Κι ὁ Θεός, ὅπως κυβερνᾷ τὸ ὑλικὸ σύμπαν με τὸ νόμο τῆς ἔλξεως, ἔτσι κ' ἐδῶ ἔθεσε ἄλλους νόμους. Ἀλλὰ τὰ μὲν οὐράνια σώματα δὲν ἐκτρέπονται ἀπὸ τὸ δρομολόγιό τους, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος, λόγῳ τῆς ἐλευθερίας ποὺ ἔχει, δὲν θέλει νὰ βαδίζῃ πάντοτε ἐπάνω στὸ δρομολόγιο ποὺ τοῦ ὠρίσε ὁ Θεός· γι' αὐτὸ στίς ἀνθρώπινες κοινωνίες καὶ τὰ ἔθνη συμβαίνουν **συγκρούσεις**.

Τί ὠρίσε ὁ Θεός; Πόσα δάχτυλα ἔχετε; Δέκα. Κόβεις ἓνα δάχτυλό σου; Ὅχι. Δέκα δάχτυλα ἔχεις, δέκα ἐντολὲς ὑπάρχουν· αὐτὸς εἶνε **ὁ Δεκάλογος**. Ἄν ἡ ἀνθρωπότης ὑπήκουε σ' αὐτὸν ὅπως ὁ ἥλιος τὸ φεγγάρι τὰ ἄστρα ὑπακούουν στὸν παγκόσμιο νόμο τῆς ἔλξεως, θὰ ὑπῆρχε **ἁρμονία**. Ὅπως ὑπάρχει ἁρμονία στὸν οὐράνιο κόσμος, ἔτσι θὰ ὑπῆρχε κ' ἐδῶ στὴ γῆ. Τὸ λέμε στὴν κυριακὴ προσευχή, μὰ ποιὸς τὸ προσέχει· «*Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς*» (Ματθ. 6,10). Ὅπως γίνεται στὸν οὐρανό, ποὺ ἄγγελοι καὶ οὐράνια σώματα ἐκτελοῦν τοὺς ὀρισμοὺς σου, ἔτσι κ' ἐδῶ στὴ γῆ νὰ τηροῦμε κ' ἐμεῖς τὸ νόμο σου.

Δὲν ἐκτελοῦμε δυστυχῶς τὸ θέλημα τοῦ

Θεοῦ. Ἄν πῆς σὲ κάποιον, Κόψε τὸ δάχτυλό σου, δὲν τὸ κόβει, ἀλλὰ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ τὸν κόβει. **Περιέκοψαν τὸν Δεκάλογο**, ἐλάχιστες ἐντολὲς κράτησαν. Εἶδατε ἄνθρωπο μὲ κομμένα δάχτυλα; Ἐγὼ εἶδα· θλιβερό. Μὰ τὸ πιὸ θλιβερὸ εἶνε ὅτι **πολλοὶ εἶνε ἠθικὰ κουλοὶ**· ὁ ἕνας κόβει μία ἐντολή, ὁ ἄλλος ἄλλη... ἔτσι στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία δημιουργοῦνται **συγκρούσεις**.

● Τὶς διάφορες ἀταξίες, ποὺ συμβαίνουν στὴν κοινωνία, ἔρχονται νὰ τὶς διορθώσουν οἱ νόμοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ **νόμοι τοῦ κράτους**.

Καὶ βγαίνουν **πλήθος** νόμοι. Γιατί; Μόλις ψηφίζεται καὶ ἐφαρμόζεται ἕνας νόμος, κάποιοι φωνάζουν· Ἄδικος! Καὶ βγαίνει ἄλλος νόμος, κατόπιν ἄλλος, ἄλλος... Κάθε νόμος ἱκανοποιεῖ τοὺς μὲν, ἀλλὰ δυσαρεστεῖ τοὺς δέ. Γιατί ὅλοι εἶνε **ἀτελεῖς**. Ἔτσι καὶ στὸ κράτος μας. Ρώτησα ἕναν ἀρεοπαγίτη· –Μπορεῖτε νὰ γνωρίζετε ὅλους τοὺς νόμους; –Ἀδύνατον, πάτερ· ἀπ’ τὸν καιρὸ τοῦ Ὁθωνος καὶ τοῦ Καποδίστρια μέχρι σήμερα ἔχουν ψηφιστῆ εἰκοσιπέντε χιλιάδες νόμοι! καὶ συνεχῶς βγαίνουν ἄλλοι. Καὶ ὅ,τι γίνεται στὴν Ἑλλάδα, γίνεται παντοῦ.

Τὸ ἀποτέλεσμα. Παλιὰ οἱ γιαγιάδες, ἐκεῖ ποὺ ἔπλεκαν, πήγαινε ὁ μικρός, ὁ διαβολάκος, καὶ παίζοντας τοὺς μπερδεύε τὸ κουβάρι, κι αὐτὲς παιδεύονταν μετὰ νὰ τὸ ξεμπλέξουν. Ἐ, ἔτσι εἶνε σήμερα. Ὁ κόσμος μας κατήντησε **κουβάρι μπερδεμένο**· οἱ νομοθέτες μάταια προσπαθοῦν νὰ τὸ ξεμπλέξουν, καὶ στὴν προσπάθειά τους αὐτὴ τὸ μπλέκουν περισσότερο.

* * *

Ἐμπρός, ἀδέρφια μου, ἔμπρός! Ὑπάρχει μιὰ χρυσοῦ κλωστή, ποὺ ἅμα τὴν τραβήξῃς τὸ κουβάρι θὰ ξεμπλέξῃ. Ποιὰ εἶνε, Χριστέ μου, ἡ κλωστή; Εἶνε **ὁ θεῖος νόμος!** Ἐχουμε αὐτιά; Νάτο – τ’ ἀκούσατε; Αὐτὰ ὅλα τὰ εἶπα, γιὰ νὰ φτάσω στὸ νόμο αὐτόν. Ποιός εἶνε ὁ νόμος; Εἶνε νόμος **ἀλληλεγγύης**, τὸν ὁποῖο διατύπωσε ὁ Χριστὸς μὲ πέντε λόγια. Νὰ ψάξῃς ὅλα τὰ βιβλία, φιλοσοφίες, κοράνια κ.τ.λ., δὲν θὰ βρῆς τελειότερο νόμο. Τί λέει ὁ Χριστὸς· «*Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως*» (Λουκ. 6, 31). Εἶνε σὰν τὸ νόμισμα, ποὺ ἔχει δύο ὄψεις. Νὰ τὸ κάνω λιανὰ νὰ τὸ καταλάβετε; Μερικὰ παραδείγματα καὶ τελείωσα.

Τρία εἶνε τὰ ἀπαραίτητα γιὰ κάθε ἄνθρωπο. ✓ Τὸ πρῶτο εἶνε ἡ **περιουσία**. Δὲν λέω γιὰ τεράστιες περιουσίες· αὐτὲς εἶνε τοῦ διαβόλου. Ὁ Θεὸς εὐλογεῖ τὰ λίγα καὶ ἀναγκαῖα· μιὰ καλύβα, μιὰ καρέκλα... Ὅσο φτωχὸς καὶ νὰ ’σαι, θὰ ἔχῃς ἕνα ποκάμισο. Καὶ Διογένῃς νὰ γίνῃς, θὰ ἔχῃς ἕνα πιθάρι νὰ μπαίνῃς μέσα. Ἐνας μόνος ἦταν τελειῶς ἀκτῆμων, ὁ Χριστὸς· δὲν εἶχε «*ποῦ*

τὴν κεφαλὴν κλίνῃ» (Ματθ. 8,20. Λουκ. 9,58). Καὶ ἐρωτᾷ ὁ Χριστὸς· Θέλεις ὁ ἄλλος νὰ σὲ κλέψῃ, νὰ σὲ γελάσῃ στὸ ζῦγι, νὰ σοῦ φάῃ τὸ μεροκάματο, νὰ σὲ ἀπατήσῃ; Ὅχι! Ἔ, ἔτσι κ’ ἐσὺ νὰ μὴν τὸν κλέψῃς. Τὸ κλεμμένο εἶνε φωτιά. Λέει ὁ ἅγιος Κοσμάς· ἂν ἕνας τσοπάνος ἔχῃ 100 πρόβατα καὶ μέσ’ στὸ κοπάδι του ρίξῃ 1 κλεμμένο, θὰ χάσῃ καὶ τὰ ἄλλα. Ὅπως λοιπὸν θέλεις οἱ ἄλλοι νὰ σέβωνται τὰ δικά σου, κ’ ἐσὺ νὰ σέβεσαι τὰ δικά τους.

✓ Τὸ δεύτερο εἶνε ἡ **ζωή**. Θέλεις ὁ ἄλλος νὰ πάρῃ μαχαίρι νὰ σοῦ κόψῃ τὴ μύτη ἢ τ’ αὐτί, νὰ σὲ ἀκρωτηριάσῃ; νὰ βάλῃ δυναμίτη στὸ σπίτι νὰ σοῦ τινάξῃ στὸν ἀέρα τὴν οἰκογένεια; νὰ ρίξῃ στὸ φαί σου δηλητήριο; νὰ νοθεύσῃ τὸ φάρμακό σου; Ὅχι! Ἔ, ὅπως θέλεις οἱ ἄλλοι νὰ σέβωνται τὴ ζωὴ σου, ἔτσι κ’ ἐσὺ τὴ δική τους.

✓ Πάνω ἀπ’ ὅλα ὅμως εἶνε ἡ **τιμὴ**. Θέλεις ὁ ἄλλος νὰ προσβάλλῃ τὴν οἰκογενειακὴ σου τιμὴ, νὰ ἀτιμάσῃ τὴ γυναῖκα ἢ τὸ κορίτσι σου; Ὅχι, προτιμῶ νὰ πεθάνω! Ὅπως λοιπὸν ἐσὺ θέλεις νὰ σέβωνται οἱ ἄλλοι τὴν τιμὴ τῆς οἰκογενείας σου, ἔτσι κ’ ἐσὺ νὰ σέβεσαι τὴν τιμὴ τους. Αὐτὸ σημαίνει «*Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως*».

Εἶνε δύσκολα αὐτά; Δὲν θέλεις νὰ σοῦ κάνουν κακό, μὴν κάνῃς κ’ ἐσύ. Αὐτὴ εἶνε μία ἢ πλευρά, ἡ ἀρνητικὴ. Ἡ ἄλλη, ἡ **θετικὴ**, ποιὰ εἶνε· πεινᾷς, θέλεις νὰ σοῦ δώσουν ψωμί· διψᾷς, νὰ σοῦ δώσουν νερό· εἶσαι γυμνός, νὰ σὲ σκεπάσουν· εἶσαι ἄστεγος, νὰ σὲ στεγάσουν· εἶσαι ἄρρωστος, θέλεις γιατρὸ - φάρμακο· ἢ πέθανε ὁ πατέρας σου; νὰ σ’ ἐπισκεφθοῦν. Ὅπως θέλεις οἱ ἄλλοι νὰ σοῦ κάνουν καλό, **κάνε κ’ ἐσὺ καλό**. Αὐτὸς εἶνε ὁ τέλειος νόμος, δὲν ὑπάρχει ἄλλος.

Λένε ὅτι ἕνας βασιλιάς στὴ Ῥώμη, βλέποντας ὅτι τὸ βασίλειο δὲν πάει καλά, εἶπε στοὺς σοφοὺς νὰ τοῦ βροῦν ἕνα νόμο νὰ ταιριάζῃ γιὰ ὅλους τοὺς πολῖτες, μὰ δὲν εὑρίσκαν· ὅταν τέλος ἀνοιξε τὸ Εὐαγγέλιο βρῆκε τὸ ῥητὸ «*Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως*»· τὸν ἔγραψε σὲ πινακίδες καὶ τὶς κρέμασε παντοῦ. Ἄν ἐφαρμόσουμε αὐτὸ τὸ νόμο, θὰ ὑπάρχῃ **εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια**. Ἄν μπορούσα θὰ πήγαινα στὰ Ἦνωμένα Ἐθνη νὰ τὸν γράψω μὲ γράμματα φωτεινά, νὰ τὸν βλέπουν ὅλοι οἱ λαοί. Ἄν ἄκουγε αὐτὸ τὸ νόμο ἡ ἀνθρωπότης, θὰ εἶχε εἰρήνη γιὰ χίλια χρόνια. Ἄντὶ αὐτοῦ δυστυχῶς ἰσχύει ὁ **νόμος τῆς ζούγκλας**, «*τὸ μεγάλο ψάρι τρώει τὸ μικρό*»· γι’ αὐτὸ βρισκόμαστε σὲ παραμονὲς 3ου παγκοσμίου πολέμου.

Ἄς παρακαλέσουμε τὴν Παναγία καὶ τοὺς ἁγίους, ὁ Θεὸς νὰ ἐλεήσῃ καὶ σώσῃ τὸν κόσμο· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2329	Κυριακὴ Δ' Λουκ. ἢ Πατ. Ζ' Οἰκ. Συν. (Λκ 8,4-15) 11 Ὀκτωβρίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Σπορὰ Χριστοῦ καὶ σπορὰ διαβόλου

«Ἐξῆλθεν ὁ σπεῖρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ» (Λουκ. 8,5)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε Κυριακὴ καὶ ἡ ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ὥρισε νὰ ἐορτάζεται ἡ μνήμη τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Ἐβδόμης (Ζ') Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού καταπολέμησαν τοὺς εἰκονομάχους. Σήμερα ἐπίσης γίνεται ἔναρξις τοῦ κηρυκτικοῦ καὶ κατηχητικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπικαίρως λοιπὸν ὡς εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ὠρίστηκε ἡ περίφημη **παραβολὴ τοῦ Σπορέως** (βλ. Λουκ. 8,4-15). Σὰς παρακαλῶ νὰ προσέξουμε τὴν ἀρχὴ τῆς παραβολῆς. Πῶς ἀρχίζει: «Ἐξῆλθεν ὁ σπεῖρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ» (Λουκ. 8,5).

Τί λέει; Μιλάει γιὰ σπόρο. Ἡ παραβολὴ στηρίζεται σὲ μιὰ εἰκόνα, ἓνα παράδειγμα συνηθισμένο στοὺς γεωργούς μας: εἶνε ὁ **σπόρος**.

Διακρίνουμε, ἀδελφοί μου, **δύο εἶδη σπόρων**.

● Τὸ ἓνα εἶνε ὁ **φυσικὸς σπόρος**. Τὸν ἔχουμε συνηθίσει καὶ δὲν μᾶς κάνει ἐντύπωσι. Ὑπάρχουν ἑκατομμύρια σπόροι διαφόρων φυτῶν· ἀπὸ σπόρο βγαίνουν τὰ χορτάρια, τὰ σπαρτά, τὰ ὠραῖα ἄνθη, οἱ θάμνοι, τὰ δέντρα, τὰ δάση. Τί εἶνε ὁ σπόρος; Ἕνα μικρὸ πραγματάκι, συχνὰ μικρότερο κι ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς καρφίτσας. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ –ὦ Θεέ μου, πῶς ὑπάρχουν ἄπιστοι;– εἶνε κλεισμένο ἓνα **ἐργοστάσιο**, ἓνα χημεῖο! Θαυμάζεις τὰ ἐργοστάσια; Μηδὲν εἶνε αὐτὰ μπροστὰ σ' ἓνα μικρὸ σπόρο.

Μιὰ λεπτομέρεια. Τὸ 1922 κοντὰ στὸ Νεῖλο ποταμὸ οἱ ἀρχαιολόγοι ἀνακάλυψαν τὸν τάφο τοῦ φαραῶ Τουτανχαμών, τῆς 18ης δυναστείας τῆς Αἰγύπτου. Μέσα στὸν τάφο βρέθηκε κ' ἓνα χρυσοῦ δοχεῖο μὲ σιτάρι. Θαμμένο ἐκεῖ, σκέφτηκαν, τρεῖς χιλιάδες χρόνια μέσ' στὸ δοχεῖο, δὲν φυτρώνει πιά. Τὸ ἔσπειραν ὅμως καὶ φύτρωσε! Τέτοια **δύναμι κρύβει** ὁ σπόρος.

Καὶ σήμερα, παρ' ὄλη τὴν πρόοδο, ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες νὰ μαζευτοῦν, ἓνα σπόρο δὲν μποροῦν νὰ κάνουν. **Φτάνει** ἓνας σπόρος **ν' ἀποδείξη**, ὅτι **ὑπάρχει Θεός**.

Ὑπάρχει κ' ἓνα ἄλλο μυστικὸ στὸ σπόρο – τὸ λέει ὁ μέγας Βασίλειος στὶς ὁμιλίες του στὴν Ἐξαήμερο. Τὸ μυρμήγκι μαζεύει στὴ φωλιά του σπόρους, ἀλλ' ἐὰν αὐτοὶ βρεθοῦν σὲ ὑγρασία, φυτρώνουν. Τί κάνει λοιπὸν τότε· μετὶ τὶς δαγκάνες του κόβει τὸ σπόρο σὲ δύο, κι ὁ σπόρος **δὲν μπορεῖ νὰ φυτρώσῃ** (βλ. Ἐ.Π. Migne 29,196A & ΒΕΠΕΣ 51,266,34-36). Ποιὸς τὸ δίδαξε νὰ τὸ κἀνῃ αὐτό;

Δὲν εἶμαι γεωπόνος ἢ φυσικὸς γιὰ νὰ προσθέσω κι ἄλλα θαυμαστά· λέω ἀπλῶς, ὅτι ἓνας σπόρος εἶνε ἓνα **θαῦμα**. Ἀλλὰ ἐμεῖς τὸ συνηθίσαμε καὶ χάσαμε τὸ θαυμασμό.

● Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ φυσικὸ σπόρο ὑπάρχει καὶ ὁ **πνευματικὸς σπόρος**, πού εἶνε ἀπίεως ἀνώτερος. Ποιὸς εἶνε ὁ σπόρος αὐτός;

Ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν εἶνε τὸ ἄγαλμα ἐνὸς μεγάλου προδρόμου τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, τοῦ **Ῥήγα Φεραίου**, κι ἀπὸ κάτω γράφει (μὲ ἀπλᾶ λόγια): «ᾧ Φεραῖε, ἔσπειρες πολὺ σπόρο!». Μὰ τί σπόρο ἔσπειρε, ἀφοῦ δὲν ἦταν γεωργός; Ἔσπειρε τὸ κήρυγμα τῆς λευτεριάς, ἓναν ἄλλο σπόρο, καὶ τὸν πότισε μὲ τὸ αἷμα τῆς θυσίας του· ἔτσι βλάστησε τὸ δέντρο τῆς ἐλευθερίας. Σπόρος λοιπὸν εἶνε **οἱ ἰδέες**, οἱ ὑψηλὲς καὶ μεγάλες ἰδέες πού συγκλονίζουν τὴν ἀνθρωπότητα.

Στὴν κορυφὴ ὄλων τῶν ἰδεῶν εἶνε ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια, **τὸ Εὐαγγέλιο!** Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ ἄλλα πράγματα· εἶνε μικρὰ καὶ ἀσήμαντα μπροστὰ στὸ διαμάντι, στὸ λόγο τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35. Λουκ. 21,33. Μάρκ. 13,31. πρβλ. Ἀπ. 20,11). Ὁ «σπόρος» λοιπὸν εἶνε **ἡ ἀλήθεια πού ἔσπειρε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς** καὶ ὑπάρχει στὸ Εὐαγγέλιο.

Μεταξὺ σπόρου φυσικοῦ καὶ σπόρου πνευματικοῦ ὑπάρχουν **ὁμοιότητες**.

Ὁ **φυσικὸς σπόρος**, ἂν πέσῃ σὲ δρόμο χιλιπατημένο, δὲν φυτρώνει· ἂν πέσῃ σὲ ἔδαφος

πετρῶδες, φυτρώνει μὲν ἀλλὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀναπτυχθῆ, γιατί «δὲν ἔχει ρίζα», δὲν κατορθώνει νὰ ριζώσῃ βαθειὰ στὸ ἔδαφος· ἂν πέσῃ σὲ ἔδαφος γεμᾶτο ἀγκάθια, φυτρώνει ἀλλὰ τ' ἀγκάθια τὸν «συμπνίγουν»· μόνο ἂν πέσῃ σὲ ἔδαφος καλλιεργημένο, καθαρὸ ἀπὸ πέτρες κι ἀγκάθια, φυτρώνει, καὶ τὸ ἕνα φτάνει καὶ νὰ ἑκατονταπλασιασθῆ. Αὐτὰ εἶπε ὁ Κύριος.

Ποιὸς εἶνε τώρα ὁ **πνευματικὸς** σπόρος;

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ὑπάρχουν ψυχὲς ποὺ εἶνε στὴν πρώτη κατηγορία, εἶνε σὰν τὸν χιλιοπατημένο δρόμο ποὺ ἀναστενάζει. Ἄν ἀκουγόταν ἀπὸ κάτω ὁ βόγγος του, ἡ γῆ θὰ ἔλεγε· Πετᾶξε ἀπὸ πάνω μου τὴν ἄσφαλτο, θέλω νὰ βλαστήσω! Τώρα ὅμως, ὅπως στὴν ἄσφαλτο ἂν τυχὸν πέσῃ σπόρος ἔρχονται τὰ πουλιὰ καὶ τὸν παίρνουν, ἔτσι εἶνε καὶ οἱ **ἀδιάφοροι** ἀκροαταί. Τί σπόρος εἶνε π.χ. στὴν ἐκκλησία ἡ θεία Λειτουργία, ἡ ἐκεῖνοι οἱ θεσπέσιοι ὕμνοι ποὺ ἀκούστηκαν σήμερα γιὰ τοὺς ἀγίους πατέρας, ὁ ἀπόστολος, τὸ εὐαγγέλιο, τὸ κήρυγμα! Αὐτοὶ ὅμως δὲν παίρνουν τίποτα! «Στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις χτύπα». Νὰ ἡ πρώτη κατηγορία, ὁ πεπατημένος δρόμος.

Ἡ δευτέρα κατηγορία τῶν ἀκροατῶν εἶνε οἱ **ἐνθουσιῶδεις**. Ἀκοῦνε, ἀρέσκονται, παρουσιάζουν κάποια βλάστησι, ἀλλὰ γιὰ λίγο· μετὰ ἐγκαταλείπουν «διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα».

Τοὺς ἀκροατὰς τῆς τρίτης κατηγορίας –ἐδῶ ἀνήκουν οἱ περισσότεροι σήμερα– ὁ Κύριος τοὺς παρομοιάζει μὲ τόπο γεμᾶτο ἀγκάθια ποὺ εἰκονίζον τὶς μέριμνες. Εἶνε οἱ **ἀγχῶδεις** τύποι ποὺ λέει ἡ ψυχολογία. Καμμιά ἄλλη ἐποχὴ δὲν εἶχε τέτοια ἀγωνία· τί θὰ κάνουμε, τί θὰ γίνουμε!... Ἡ ἀνθρωπότης ζῆ κάτω ἀπὸ τὴν δαμόκλειο σπάθη μιᾶς πυρηνικῆς ἀπειλῆς.

Δὲν καρποφορεῖ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ παρὰ μόνο σ' ἕνα ἐλάχιστο μέρος του, ὅταν πέφτῃ σὲ ψυχὲς καλλιεργημένες· ἐκεῖ φέρνει καρπὸ ἀκόμα καὶ «ἐκατονταπλασίονα». Στὸ σύνολο ὅμως ὑπάρχει **ὀλιγοκαρπία**. Εἶνε ζήτημα ἐὰν ἕνας στοὺς χίλιους ἐφαρμόζῃ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς εἶπε σήμερα «Ὁ ἔχων ὄψα ἀκούειν ἀκουέτω» (Λουκ. 8,8 κ.ἀ.).

Ἐν τούτοις, ἀγαπητοί μου, παρατηρεῖται καὶ **πολυκαρπία!** Περίεργο, θὰ μοῦ πῆτε· δὲν εἶνε ἀντιφατικὸ; πῶς λές, ὅτι ὑπάρχει ὀλιγοκαρπία καὶ μετὰ λές καὶ πολυκαρπία; Νὰ τὸ ἐξηγήσω.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παραβολὴ τοῦ Σπορέως ὁ Κύριος εἶπε καὶ τὴν **παραβολὴ τῶν ζιζανίων** (βλ. Ματθ. 13,24-30). Ἐνας, λέει, ἔσπειρε στὸ χωράφι του καλὸ σπόρο. Ἀλλὰ τὴ νύχτα ὁ ἐχθρὸς του πῆγε καὶ ἔσπειρε ζιζάνια. Ἔτσι, ὅταν κάρπισε ὁ

σπόρος, φάνηκαν καὶ τὰ ζιζάνια. Τί θέλει νὰ πῆ ὁ Κύριος· ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπόρο τοῦ Χριστοῦ, **σπέρνει κι ὁ σατανᾶς ἄλλο σπόρο**.

–Μὰ ὑπάρχει σατανᾶς; τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές;

Ὅσο εἶνε βέβαιο ὅτι ὑπάρχει νύχτα, ἄλλο τόσο βέβαιο εἶνε ὅτι ὑπάρχουν σκοτεινὲς δυνάμεις, πίσω ἀπ' τὶς ὁποῖες εἶνε ὁ κοσμοκράτορας «*τοῦ σκοτους τοῦ αἰῶνος τούτου*» (Ἐφ. 6,12). Καὶ αὐτὸς σπέρνει. Ἰδίως στὴν ἐποχὴ μας γίνεται φοβερὴ **σπορὰ διαβόλου** ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, μάλιστα στὴ νέα γενεά, δηλαδή· αὐτὰ ποὺ ἀκούγονται στὸ δρόμο ἀπὸ φίλους, στὰ σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια ἀπὸ δασκάλους, αὐτὰ ποὺ γράφουν οἱ ἐφημερίδες, ὁ κατακλυσμὸς τοῦ ἐντύπου, αὐτὰ ποὺ μεταδίδει τὸ ραδιόφωνο καὶ ἡ τηλεόρασι. Πρὸ ἐτῶν στὸ Βόλο κοριτσάκι 7 ἐτῶν, μόλις γύρισε ἀπ' τὸ σχολεῖο, εἶπε στὴ μάνα του· Δὲν ὑπάρχει Θεός!... Ἐντρομη ἐκεῖνη λέει· –Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές, παιδί μου; ποιὸς σοῦ τὰ ἴπε; –Ἡ δασκάλα μας!

Πῶς ν' ἀντέξῃ ὁ ἀνθρωπος! Τὸ ἀποτέλεσμα; Ρωτήστε τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Τί λέει· Ὅ,τι σπέρνεις θὰ θερίσῃς (βλ. Γαλ. 6,7), εἶνε νόμος αἰῶνιος. Τὸ μεγάλο ἐρώτημα, λοιπὸν, εἶνε· **τί σπέρνουμε;** Πατρίδα μου, χώρα ἄλλοτε ἀγίων καὶ μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν, τώρα τί σπέρνεις μέσα στὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν σου; **Σπέρνεις ἀθεία; θὰ θερίσῃς ἐγκλήματα**. Ἀνθρωπος ποὺ δὲν πιστεύει στὸ Θεό, εἶνε ἰκανὸς γιὰ ὅποιο-δήποτε κακό· μὴ τὸν βάλετε στὸ σπίτι σας. Σπειράμε λοιπὸν ἀθεία· τί περιμένουμε;

Κλαίω κι ἀναστενάζω, γιατί μέσ' ἀπὸ τὴ νέα γενεά, ποὺ κατηχεῖται μὲ ἀθεία καὶ ἀπιστία, θὰ βγῆ μιὰ γενεά ἐγκληματική. Δὲν φταῖνε τὰ παιδιά, **οἱ σπορεῖς φταῖνε** (γονεῖς, δάσκαλοι, καθηγηταί, δημοσιογράφοι κ.λπ.) ὄργανα τοῦ διαβόλου, τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων· αὐτοὶ εἶνε κυρίως οἱ **ὑπεύθυνοι τῆς σατανικῆς σπορᾶς**.

Ἐνας φιλόσοφος εἶδε νὰ ὀδηγοῦν στὴ λαιμητόμο τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἕνα νεαρὸ ἐγκληματῆ νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι, καὶ εἶπε· Γιατί; αὐτὸ τὸ κεφάλι εἶχε μέσα σπόρους καλοῦς· ἂν καλλιεργοῦνταν, θὰ ἦταν ἕνας ἄγιος· κακοὶ σπορεῖς τὸν ἔκαναν ἐγκληματῆ.

Σποριᾶδες τοῦ καλοῦ λοιπὸν, ποὺ μ' ἀκοῦτε, **σπέρνετε!** Γονεῖς, δάσκαλοι, καθηγηταί, ἱεροκήρυκες, σπεῖρετε στὶς ψυχὲς ὄλων καὶ πρὸ παντὸς τῶν παιδιῶν τὰ θεϊκὰ λόγια. Κι ἄς εὐχρηθοῦμε ὅλοι, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ καρπίσῃ πάλι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὰ ζιζάνια νὰ ἐκριζωθοῦν, καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ θέλημα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμον· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1292 ²	Κυριακὴ καὶ μνήμη τοῦ εὐαγγ. Λουκᾶ 18 Ὀκτωβρίου 2020 πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

«Ὁ ἰατρὸς ὁ ἀγαπητός»

«Ἀσπάζεται ὑμᾶς Λουκᾶς ὁ ἰατρὸς ὁ ἀγαπητός» (Κολ. 4,14)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πανηγυρίς. Ἐορτάζει ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀστέρες ποὺ σελαγίζουν στὸν οὐρανὸ τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Λουκᾶς.

Τί ἦταν ὁ ἅγιος Λουκᾶς; Δὲν ἀρκεῖ ν' ἀκοῦμε τὸ ὄνομα καὶ νὰ πανηγυρίζουμε τὴ μνήμη ἐνὸς ἁγίου. Πρέπει νὰ γνωρίζουμε τὸν βίον του καὶ πρὸ παντὸς νὰ μιμούμεθα τὶς ἀρετὲς του. Ὅπως εἶπε ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἑορτὴ ἁγίου εἶνε **μίμησις τοῦ ἁγίου**. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θὰ πῶ λίγες λέξεις γιὰ τὸν ἅγιο αὐτόν.

Λουκᾶς! Καὶ μόνο **τὸ ὄνομά του** κάτι φανερώνει: ἔχει σημασία. Ἡ λέξι *Λουκᾶς*, ὅπως λένε οἱ φιλόλογοι, προέρχεται ἀπὸ τὴ ρίζα *λουξ* τῆς λατινικῆς γλώσσης (*lux*) ποὺ σημαίνει *φῶς*. Ἀπὸ αὐτὴν παράγονται καὶ ἄλλες λέξεις. Λόγου χάριν ἡ λέξι *λύκειο* ἔχει σχέση ἢ λέξι *λύκειο* μὲ τὴ λέξι *Λουκᾶς*. *Λύκειο* σημαίνει τὸ σχολεῖο ποὺ φωτίζει – κι ἀλλοίμονο ἂν δὲν φωτίζη ἀλλὰ σκοτίζη. *Λύκειο* = σχολεῖο ποὺ φωτίζει, καὶ *Λουκᾶς* = φωτεινός. Αὐτὸ θὰ πῆ *Λουκᾶς*, φωτεινός - λαμπρός.

Δὲν ἦταν βέβαια ἐξ ἀρχῆς φωτεινός. Διότι **ἀρχικὰ ἦταν εἰδωλολάτρης**. Γεννήθηκε τότε ποὺ ὅλοι λάτρευαν τὰ κτίσματα καὶ τὰ ἔκαναν θεούς. Ἦταν Ἕλληνας στὴν καταγωγὴ. Πατρίδα του ἦταν ἡ Ἀντιόχεια, μεγάλο κέντρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὴν Ἀνατολή. Αὐτὸς εἶνε ὁ βίος του πρὸ Χριστοῦ, μέχρι νὰ πιστέψη.

Τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν γιατρός (ὑπῆρχε τότε ἰατρικὴ σχολὴ στὴν Τύρο). Ἀκόμα, κατὰ τὴν παράδοσι, εἶχε καὶ τὸ τάλαντο νὰ ζωγραφίζη εἰκόνες. Ἀσκώντας τὴν ἰατρικὴ βρέθηκε στὴ Θήβα τῆς Βοιωτίας, καὶ τότε ἄκουσε τὸν ἀπόστολο Παῦλο, γνωρίστηκε μαζί του, πίστεψε στὸ Χριστό, **βαπτίσθηκε Χριστιανός**, καὶ ὠνομάσθηκε πλέον Λουκᾶς – φωτεινός.

Στὸ ἐξῆς ἀκολούθησε τὸν ἀπόστολο Παῦλο. **Ἡ ζωὴ τοῦ Παύλου** ὅμως δὲν ἦταν σὰν τὴ

ποὺ περνᾶμε μὲ ἡσυχία καὶ σχετικὴ ἄνεσι: ἦταν ζωὴ σκληρὴ· εἶχε φτώχεια, τλαιπωρία, διωγμούς, ναυᾶγια, μαρτύριο, σταυρό. Πόσες φορὲς δὲν καταδιώχθηκε, δὲν συνελήφθη, δὲν μαστιγώθηκε, δὲ φυλακίστηκε, δὲν λιθοβολήθηκε, ἀπὸ Ἰουδαίους καὶ εἰδωλολάτρεις καὶ Ῥωμαίους αὐτοκράτορες; Καὶ τέλος ἀποκεφαλίσθηκε στὶς φυλακὲς τῆς Ῥώμης.

Σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς περιπέτειες ὁ Λουκᾶς **δὲν ἐγκατέλειψε τὸν Παῦλο**. Ἔμεινε κοντὰ του· κοντὰ του στὶς περιοδεῖες, κοντὰ του στὶς ἀσθένειες, κοντὰ του σ' ὅλες τὶς θλίψεις, μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του. Μεταξὺ τῶν συνεργατῶν τοῦ Παύλου κορυφαία θέσι ἔχει ὁ Λουκᾶς, γιὰ τὸν ὁποῖο λέει: «*Λουκᾶς ὁ ἰατρὸς, ὁ ἀγαπητός*» (Κολ. 4,14). Τὸν ὀνομάζει ἰατρό, γιατί καὶ στὸν ἴδιο πολλὰς φορὲς φάνηκε χρήσιμος, ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀσθενοῦσε καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἰατρικὴ φροντίδα.

Ὁ Λουκᾶς δὲν εἶδε τὸ Χριστὸ μὲ τὰ μάτια του. Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; ἄκουσε γιὰ τὸν Κύριο ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ὑπῆρξαν «*αὐτόπται καὶ ὑπηρέται*» τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος (Λουκ. 1,2) καὶ ἰδιαίτερως ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Ἔτσι σχημάτισε σαφῆ ἐντύπωσι, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ δώσῃ μὲ ὅσα συνέγραψε πιστὴ εἰκόνα γιὰ τὸν Κύριο, γιὰ τοὺς ἀποστόλους καὶ τὴ ζωὴ τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Πίστεψε βαθειά. Καὶ αὐτὸ ποὺ πίστεψε τὸ κήρυξε.

Ὅταν πλέον ὁ ἀπόστολος Παῦλος τελείωσε τὸ δρόμο του, ὁ Λουκᾶς ἔφυγε ἀπὸ τὴ Ῥώμη. Ἄρχισε νὰ περιοδεύη καὶ νὰ κηρύττῃ τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Γύρισε ὅλη τὴν Ἑλλάδα, καὶ τέλος ἐπανῆλθε στὰ μέρη τῆς Θήβας, ὅπου κατὰ μία παράδοσι ἐγένε ἐπίσκοπος, καὶ ἐκεῖ **παρέδωσε εἰρηνικὰ τὴν ἁγία του ψυχὴ** σὲ ἡλικία 80 ἐτῶν.

Κήρυξε μὲ τὴ γλώσσα του, κήρυξε μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ παράδειγμά του, κήρυξε μὲ τὰ θαύ-

ματά του. Θα κηρύττη όμως στους αιώνας και με τὰ θεόπνευστα συγγράμματά του, και ἰδίως με τὸ Εὐαγγέλιό του.

“Ὅποιος διαβάζει τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο, νομίζει ὅτι βλέπει νὰ παρελαύνη ἐμπρός του ὁ βίος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σὰν σὲ κινηματογραφικὴ ταινία. Κάποιος σοφὸς εἶπε, ὅτι ἀπ’ ὅλα τὰ βιβλία ποὺ διάβασε ἐκεῖνο ποὺ τοῦ προκάλεσε μεγαλύτερη συγκίνησι εἶνε αὐτό. Τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ εἶνε τὸ γλυκύτερο εὐαγγέλιο. Τὸ χαρακτήρισαν εὐαγγέλιο τῆς ἀγάπης, τῆς συγγνώμης, τῶν οἰκτιρῶν, εὐαγγέλιο τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ. Διότι ὑπάρχουν σ’ αὐτὸ περικοπές, ποὺ δείχνουν τὸ θεῖο ἔλεος. Μία ἀπ’ αὐτὲς εἶνε ἡ ἐξῆς.

Στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ βρῆκε θέσι – ποιός; **Μιὰ ἁμαρτωλὴ γυναίκα.** Εἶχε διαπράξει ὄργια. Γνώρισε πολλοὺς ἄνδρες και διεφθάρη. Οἱ δῆθεν ἅγιοι τοῦ Ἰσραὴλ, οἱ γραμματεῖς και φαρισαῖοι, ἡ ἐλίτ ἐκείνης τῆς κοινωνίας, δὲν τὴν πλησίαζαν, δὲν τῆς ἔλεγαν οὔτε καλημέρα. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦρθε μιὰ μέρα στὸ Χριστό. Ἐκεῖνος δὲν τὴν ἔδιωξε. Τὴν ἄφησε, τὸν πλησίασε, γονάτισε, ράντισε τὰ πόδια του με τὰ δάκρυά της και με τὰ μύρα της, ἔκανε τὰ μαλλιά της πετσέττα και σκούπισε τὰ ἄχραντα πόδια τοῦ Κυρίου. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Χριστὸς δέχθηκε τὶς ἐκδηλώσεις αὐτῆς, οἱ ἄλλοι σκανδαλίστηκαν. Πῶ πω τί κάνει! εἶπαν· ἂν ἦταν προφήτης, θὰ ἤξερε τί εἶν’ αὐτὴ ποὺ τὸν ἀγγίζει... Καὶ τότε ὁ Χριστὸς εἶπε ἓνα μεγάλο λόγο, ποὺ δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὸν ζυγίσουμε – ἐμένα τὸ χωρίο αὐτὸ με συγκινεῖ βαθύτατα. Ἀκοῦστε τί λέει: «*Ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολὺ*» (Λουκ. 7,47). Δηλαδή· δὲν τὸν ἀγάπησαν οἱ γραμματεῖς και φαρισαῖοι, δὲν τὸν ἀγάπησαν οἱ διανοούμενοι τῆς ἐποχῆς, δὲν τὸν ἀγάπησαν οἱ Ῥωμαῖοι· τὸν ἀγάπησε αὐτὴ ἡ ταλαίπωρη γυναίκα και ἔχυνε πικρὰ δάκρυα μετανοίας. Αὐτὴ αἰσθάνθηκε τὴ λύτρωσι ποὺ χαρίζει ὁ Χριστὸς.

Τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ εἶνε εὐαγγέλιο τῆς χαρᾶς. Ἀρχίζει ἀπὸ τὸν εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου με τὸ χαιρετισμὸ τοῦ Γαβριὴλ «*Χαῖρε, κεχαριτωμένη...*» (Λουκ. 1,28), προχωρεῖ με τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ και τὸ χαρμόσυνο ἀγγελικὸ μήνυμα «*Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην...*» (ἔ.ἀ. 2,10), και τελειώνει πάλι με τὴ χαρὰ τῶν ἀποστόλων ὅταν εἶδαν τὸ Χριστὸ ν’ ἀναλαμβάνεται στοὺς οὐρανοὺς: «*Καὶ αὐτοί, προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης*» (ἔ.ἀ. 24,52). Τὸ Εὐαγγέλιο εἶνε χαρὰ. Δὲν ὑπάρχει πουθενὰ ἄλλοῦ ἀληθινὴ χαρὰ. Ἡ χαρὰ εἶνε ὁ Χριστὸς.

“Ὅποιος δοκιμάση, πλησιάση, πιστέψη ὅπως ὁ Λουκᾶς, θὰ δῆ ὅτι ἡ λύπη γίνεται χαρὰ και τὸ σκότος φῶς.

* * *

“Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, **εἴμαστε ἀσθενεῖς** – ὄχι τόσο σωματικῶς ὅσο ψυχικῶς – και ὄλοι ἔχουμε ἀνάγκη θεραπείας. Γι’ αὐτὸ ὁ Χριστὸς θεμελίωσε τὴν Ἐκκλησία του, γιὰ νὰ εἶνε αὐτὴ τὸ θεραπευτήριον ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Ἐκεῖ ὁ ἴδιος, «*ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν και τῶν σωμάτων ἡμῶν*» (θ. Λοκ.), προσφέρει τὴ νοσηλεία, τὸ φάρμακο και τὴ θεραπεία. Συνεργάτες του στὸ θεραπευτικὸ αὐτὸ ἔργο καλεῖ ἐκλεκτοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἁγίους ἀποστόλους, τοὺς ἁγίους πατέρας και τοὺς σημερινοὺς κληρικούς.

Ἰατρὸς σωμάτων, ποὺ ἔθετε τὴν ἐπιστήμη του στὴν ὑπηρεσία κάθε πονεμένου ἀσθενοῦς ἦταν ὁ Λουκᾶς. Εἶχε ὅμως και αὐτὸς ἀνάγκη ἰατροῦ, ἰατροῦ τῆς ψυχῆς. Καὶ βρῆκε τὸν ἰατρό. Τὸν βρῆκε στὸ πρόσωπο τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος τὸν ὠδήγησε στὸ θεραπευτήριον τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλὰ και ὁ ἀπόστολος Παῦλος, προτοῦ νὰ προσφέρει στὸ Λουκᾶ τὴν ψυχικὴ θεραπεία, τὴν εἶχε και ὁ διος δεχθῆ, τότε ποὺ βάδιζε πρὸς τὴ Δαμασκὸ, ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ποὺ εἶνε ὁ Ἰατρὸς τῶν ἰατρῶν. Δηλαδή και ὁ ἀπόστολος Παῦλος και ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ **προσῆλθαν ὡς ἀσθενεῖς**, και ἀφοῦ θεραπεύθηκαν με τὴ χάρι τοῦ Κυρίου **ἔγιναν ἰατροὶ τῶν ἄλλων.**

Ἐπὶ τῆ ἑορτῆ τοῦ ἰατροῦ ἁγίου Λουκᾶ ἀπευθύνομαι τώρα πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους του.

Ἀγαπητοί μας **ἰατροί, νοσηλευταί** και ὄλοι ὅσοι ὑπηρετεῖτε με κάθε τρόπο τὸν ἀσθενῆ! Κανεῖς δὲν ὑποτιμᾷ τὴν ἀξία τῆς προσφορᾶς σας· ὄλοι τὴν ἀναγνωρίζουμε και τὴν ὁμολογοῦμε. Θέλω ὅμως νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο σῶμα, εἶνε και ψυχὴ και ὅτι κ’ ἐσεῖς, ποὺ προσφέρετε νοσηλεία και θεραπεία στὰ σώματα τῶν ἄλλων, ἔχετε και οἱ ἴδιοι ἀνάγκη θεραπείας τῆς ψυχῆς σας. Ἐχετε ψυχὴ ἀθάνατη και ἀνεκτίμητη, φροντίστε γι’ αὐτήν. Βλέπετε καθημερινῶς τὴν πραγματικότητα, ὅτι ἡ ζωὴ αὐτὴ τελειώνει. Φροντίστε γιὰ τὴν αἰώνια θεραπεία σας. Μιμηθῆτε σ’ αὐτὸ τὸν προστάτη σας ἅγιο Λουκᾶ. **Πλησιάστε με πίστι τὸν Ἰατρὸ τῶν ἰατρῶν**, τὸν θεραπευτὴ ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Εὔχομαι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, διὰ πρεσβειῶν τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, νὰ εἶνε πάντοτε μαζί σας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2332	Κυριακὴ ΣΤ' Λουκᾶ (Λουκ. 8,26-39) 25 Ὀκτωβρίου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ποιό εἶνε τὸ ὄνομά σας;

«Ἐπρωτόησε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Τί σοί ἐστιν ὄνομα; ὁ δὲ εἶπε· Λεγεών» (Λουκ. 8,30)

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιον (βλ. Λουκ. 8,26-39) θὰ τὸ ἔχετε ἀκούσει κατ' ἐπανάληψιν, ἀδελφοί μου, ἢ στὸ σχολεῖο ἢ στὸ κατηχητικό. Ἀλλὰ τὸ εὐαγγέλιον εἶνε πηγᾶδι ἀνεξάντλητο· ὅσο νερὸ κι ἂν βγάλῃς, δὲν τελειώνει ποτέ. Ἔτσι καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ λόγια τῆς σημερινῆς περικοπῆς κρύβεται **θησαυρὸς μεγάλος**. Τί μᾶς λέει;

Λέει γιὰ κάποιον ποὺ ἦταν ἄρρωστος. Ἄρρωστος; Μὰ χίλιες φορές καλύτερα νὰ ἦταν ἄρρωστος. Ἔπασχε –Θεὸς φυλάξοι– ἀπὸ κάτι ποὺ εἶνε χειρότερο ἀπ' ὅλες τὶς ἀρρώστιες· ἦταν **δαιμονιζόμενος**. Δηλαδή; Εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ δαιμόνια· ὄχι ἓνα, πολλὰ δαιμόνια. Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ καταλήφθηκε ἔχασε τὴν προσωπικότητά του, τὸν ἑαυτό του· ἦταν ἀπλῶς ἓνα ῥομπότ κινούμενο κατὰ τὶς ὁρέξεις τοῦ πονηροῦ πνεύματος. Καὶ τί ἔκανε;

Πρῶτα-πρῶτα –προσέξτε, ἔχει σημασία– ἔγινε **ἀδιάντροπος**. Ἐνῶ ἦταν ντυμένος, ἔσχισε τὰ ροῦχα του, τὰ ἔκανε κομμάτια, καὶ παρουσιζόταν **γυμνός** ὅπως τὸν γέννησε ἡ μάνα του. Ποιὸς τὸν ἔσπρωξε σ' αὐτό; Τὸ δαιμόνιο. Καὶ ποιὸς σπρώχνει σήμερα γυναῖκες καὶ ἄντρες νὰ πετᾶνε τὰ ροῦχα τους καὶ νὰ μένουν γυμνοί; Τὸ δαιμόνιο ἀσφαλῶς.

Εἶχε μιὰ **ὑπεράνθρωπη μυϊκὴ δύναμι**· τὸν ἔδεναν μὲ ἀλυσίδες κι αὐτὸς τὶς ἔσπαζε ὅπως ἡμεῖς σπᾶμε μιὰ κλωστή· τέτοια δύναμι εἶχε.

Ἦταν ἐπίσης **ἐπικίνδυνος καὶ ἐπιθετικός**· ἔπιανε πέτρες καὶ πετροβολοῦσε τοὺς ἀνθρώπους· κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ μέρος ποὺ στεκόταν, εἶχε γίνει φόβητρο.

Ἦδειχνε μιὰ **ἀφύσικη συμπεριφορὰ** καὶ μιὰ μακάβρια οἰκειότητα μὲ τὸ θάνατο· δὲν μαζεύονταν στὸ σπίτι, γύριζε ὅλη μέρα ἔξω· κι ὅταν βράδιαζε κοιμόταν στὸ νεκροταφεῖο μὲ τοὺς πεθαμένους, ἀνάμεσα στὰ μνήματα.

Ποιὸς τὸν ἄλλαξε, ποιὰ δυνάμεις τὸν μετέβαλε; Ἔνας· ὁ **Χριστός!** κι ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ

Χριστὸς τὸν ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὰ δαιμόνια, ὁ λύκος ἔγινε ἀρνί. Γιατὶ λύκος καὶ θηρίο εἶνε ὁ δαιμονιζόμενος ἄνθρωπος.

Ἀπ' ὅλη τὴν περικοπὴ, ἀπὸ τὸ θαῦμα αὐτό, δὲν θέλω τώρα νὰ σᾶς πῶ οὔτε γιὰ τὸν διάβολο, οὔτε γιὰ τὸν δαιμονιζόμενον, οὔτε γιὰ τὴν γυμνότητά του, οὔτε γιὰ κάτι ἄλλο· θέλω νὰ προσέξετε ἓνα σημεῖο. Στὴν περικοπὴ αὐτὴ ὑπάρχει μιὰ **ἐρώτησις** καὶ μιὰ **ἀπάντησις**. Τίνος εἶνε ἡ ἐρώτησις; Τοῦ Χριστοῦ. Τίνος εἶνε ἡ ἀπάντησις; Τοῦ δαιμονιζομένου.

Τί λέει ἡ ἐρώτησις; –**Τὸ ὄνομά σου**; Ὅπως ὁ ἀστυνόμος ὅταν συλλάβῃ κάποιον κακοποιὸ ρωτᾶει «Ποιὸς εἶσαι; δὸς μου τὴν ταυτότητά σου, πῶς λέγεσαι;», ἔτσι ὁ Χριστὸς ζητᾶει τὴν ταυτότητα τοῦ δαιμονιζομένου· «**Τί σοί ἐστιν ὄνομα**;», πὲς ποιό εἶνε τὸ ὄνομά σου.

Θὰ σκεφτῆ κάποιος· Καλὰ ἓνας ἀστυνόμος δὲν ξέρει καὶ ρωτᾶει, **μὰ ὁ Χριστός**; Ἐκεῖνος τὰ ξέρει ὅλα. Δὲν ἤξερε τάχα ποιό ἦταν τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου κ' εἶχε ἀνάγκη νὰ τὸ μάθῃ ἀπ' αὐτόν; Ὅχι βέβαια. Τότε **γιατί ρωτᾶει**;

Ἀποδείξτε ὅτι ὁ **Χριστὸς τὰ ξέρει ὅλα** εἶνε ἡ περίπτωση ἐνὸς ἄλλου ἀγνώστου ἀνθρώπου ποὺ ὁ Κύριος τὸν φώναξε μὲ τ' ὄνομά του· ἐκεῖνου –θυμηθῆτε– ποὺ σκαρφάλωσε σὰν τὸ γατὶ πάνω σ' ἓνα δέντρο καὶ περιμένε τὸν Ἰησοῦ νὰ περάσῃ· καὶ μόλις ὁ Ἰησοῦς ἔφτασε ἐκεῖ, σήκωσε τὰ μάτια, τὸν εἶδε καὶ τοῦ λέει «**Ζακχαῖε,...**» (Λουκ. 19,5). Τί θὰ σκέφτηκε τότε ὁ Ζακχαῖος; Μὰ δὲν μ' ἔχει ποτέ συναντήσῃ, τοῦ εἶμαι τελειῶς ἀγνωστος· ἀπὸ ποῦ λοιπὸν μὲ ξέρει; καὶ πῶς μὲ ἐντόπισε ἐδῶ πάνω κρυμμένο σὰν τὸ πουλὶ μὲς' στὶς φυλλωσιές;

«**Ζακχαῖε!**»! Μᾶς ξέρει ὁ Χριστὸς κατ' ὄνομα. Γι' αὐτὸν δὲν εἶμαστε μᾶζα, ἀπρόσωπα νούμερα· εἶμαστε πρόσωπα, προσωπικότητες. Ξέρει τὸν καθένα μας λεπτομερῶς. Συνεπῶς, ὅπως

ἤξερε τὸν Ζακχαῖο, ἔτσι ἤξερε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δαιμονιζομένου. **Γιατί λοιπὸν τὸν ρωτᾷ;**

Ῥωτᾷ σκοπίμως, **για νὰ βρῆ ἀφορμὴ διδασκαλίας.** Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ὄνομα. Σὰν Ἑβραῖος ποὺ ἦταν, θὰ λεγόταν ἴσως Δαυίδ, ἢ Μωυσῆς, ἢ Ἀβραάμ, ἢ Ἰσαάκ!... (οἱ Ἑβραῖοι, βλέπετε, παίρνουν ὀνόματα τῆς θρησκείας τους, ὄχι σὰν ἐμᾶς ποὺ υἰοθετοῦμε κάθε τι ξενικό). Ὁ δυστυχῆς αὐτὸς λοιπὸν, ἐνῶ εἶχε ὄνομα, δὲν εἶπε τὸ ὄνομά του. Ἄντ' αὐτοῦ ἀπήντησε ὁ ἄλλος, τὸ πονηρὸ πνεῦμα ποὺ εἶχε φωλιάσει μέσα του, καὶ εἶπε· **«Λεγεὼν»!** Ξέρετε τί θὰ πῆ αὐτό; *Λεγεὼν* ἦταν μονάδα τοῦ ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ μὲ 6.000 ἄντρες· ἰσοδυναμεῖ μὲ μιὰ σημερινὴ μεραρχία. Σὰν νὰ ἔλεγε δηλαδὴ τὸ δαιμόνιο· Μὴ μὲ πλησιάσης, εἶμαι δυνατὸς ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι ἓνας ἄοπλος... Καὶ ὅμως ὁ Ἕνας νίκησε τὴ λεγεῶνα· γιατί ὁ Χριστὸς, τὸ δαχτυλάκι του νὰ κουνήσει, γίναμε ὅλοι κάρβουνο.

«Ποιό εἶνε τὸ ὄνομά σου;». Τὸ ἐρώτημα ποὺ ὁ Χριστὸς μας ἀπηύθηνε στὸν δαιμονιζόμενο, τὸ ἀπευθύνει καὶ στὸν καθένα ἀπὸ μᾶς σήμερα. Παιδί μου, μᾶς λέει, ποιό εἶνε τὸ ὄνομά σου;

Προτοῦ νὰ βαπτισθοῦμε, ἀδελφοί μου, δὲν εἴχαμε ὄνομα. Ἦμασταν χωρὶς προσωπικότητα, χωρὶς πνευματικὴ ὄντοτητα. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ βαπτισθήκαμε *«εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος»* (ἀκολ. τοῦ βαπτ.), ἔχουμε ἰσοβίως **ὀνόματα χριστιανικά** (οἱ ὀρθόδοξοι στὸ βάπτισμα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παίρνουμε ὀνόματα ξενικά, φράγκικα ἢ τούρκικα ἢ εἰδωλοατρικά).

Τὰ χριστιανικά μας ὀνόματα μᾶς ὑπενθυμίζουν τὴν **πίστι** μας καὶ τὴν **ἱστορία τῆς χριστιανοσύνης**, ἱστορία θαυμάτων - δακρύων - αἵματος. Μᾶς φωνάζουν, ὅτι πρέπει κ' ἐμεῖς **νὰ ζήσουμε ὅπως ἀπαιτεῖ τὸ ὄνομά μας.** Ὀνομάζεσαι Δημήτριος; νὰ ἴσαι γενναῖος καὶ ἀτρόμητος σὰν τὸν ἅγιο Δημήτριο, μὴν τρέμεις νὰ κάνης τὸ σταυρό σου. Ὀνομάζεσαι Νικόλαος; νὰ ἴσαι ἀνοιχτοχέρης, νὰ κοιμᾷσαι μὲ πορτοφόλι ἀδειανό, μὴν εἶσαι φιλάργυρος - τσιγγούνης. Ὀνομάζεσαι Λουκάς; νὰ εἶσαι φῶς Χριστοῦ διὰ τῶν ἔργων. Ὀνομάζεσαι Λαυρέντιος; νὰ ἴσαι φωτιὰ καὶ λάβρα, ἠφαιστειοθείας ἀγάπης. Καὶ οἱ γυναῖκες· ὀνομάζεσαι Μαρία; πρέπει ν' ἀκολουθῆς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο κ.λπ..

Ἄφοῦ πήραμε χριστιανικά ὀνόματα, ποῦ εἶνε ἡ ἀγάπη μας, ἡ αὐταπάρησί μας, ἡ παρρησία μας, τὸ θάρρος μας, ἡ τόλμη μας, ἡ ὁμολογία τῆς πίστεώς μας, ἡ παρθενία μας, ἡ ἀγνότητά μας, ἡ αὐτοθυσία μας; Ποῦ εἶνε ὅλα αὐτά; πέταξαν, ἔκαναν φτερὰ καὶ δὲν ὑπάρ-

χουν; Σ' ἐμᾶς ταιριάζει τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτο. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος εἶχε ἓνα στρατιώτη συνονόματο. Ἄλλ' ὅσο ἐκεῖνος ἦταν ἀτρόμητο λιοντάρι, τόσο ὁ στρατιώτης Ἀλέξανδρος ἦταν δειλὸς σὰν τὸ λαγὸ. Μιὰ μέρα λοιπὸν λέει ὁ βασιλιάς· Ἀλέξανδρε, ἓνα ἀπὸ τὰ δυό· **ἢ θ' ἀλλάξης διαγωγὴ, ἢ θ' ἀλλάξης ὄνομα.** Ἔτσι κ' ἐμεῖς σήμερα ἀτιμάζουμε τὰ ὀνόματά μας· ὁ Νικόλαος εἶνε φιλάργυρος, ὁ Δημήτριος δειλός, ὁ Γεώργιος ἄνανδρος λιποτάκτης, ἡ Μαρία ἄσημνη, ἢ Ἑλένη ἄστοργη... Καὶ ὁ Ἐσταυρωμένος μᾶς λέει· Ἦ ἀλλάξετε ὄνομα, ἢ ἀλλάξετε διαγωγὴ. Μὴν εἴμαστε σὰν ἐκεῖνο τὸ κατὰσθημα ποὺ ἢ ταμπέλλα ἀπ' ἔξω ἔγραφε «Καθαριότης» καὶ μέσα ἐπικρατοῦσε ἀκαθαροσύνη. Ἡ ζωὴ μας νὰ συμφωνῆ μὲ τὸ ὄνομά μας.

Γιατί συμβαίνει αὐτό; **Μᾶς ἐπηρεάζουν πονηρὰ πνεύματα**, πλῆθος δαιμόνια. Δὲν εἶμαι μέγας Ἀντώνιος νὰ δέσω τὸν διάβολο καὶ νὰ τὸν βάλω πῆ τὰ δαιμόνια ποὺ ἔχει ὁ καθένας. Ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν δαιμονίων **τρία κυριαρχοῦν**· τῆς **φιλαργυρίας**, τῆς **φιληδονίας**, καὶ τῆς **φιλοδοξίας**. Αὐτὰ εἶνε ἡ ἀλογόμυγα, ποὺ δὲν ἀφήνει ἡσυχους οὔτε μικροὺς οὔτε μεγάλους, ἀλλὰ σπρώχνει ὅλους σὰν τὸ κοπάδι τῶν χοίρων στὸ γκρεμό (βλ. Λουκ. 8,33). Ὁ Θεὸς νὰ μὲ βγάλη ψεύτη, ἀλλὰ ἡ ἀνθρωπότης, ὅπως ἔπεσε πρώτη καὶ δευτέρη φορὰ στὸ γκρεμὸ παγκοσμίου πολέμου, κινδυνεύει τώρα νὰ πέσῃ πιὸ βαθεῖα σὲ τρίτο παγκόσμιο πόλεμο.

Δαιμόνια, λεγεὼν δαιμονίων. Ποιό εἶνε τὸ ὄνομά σου, Ῥωσία; Λεγεὼν. Ποιό εἶνε τὸ ὄνομά σου, Ἀγγλία; Λεγεὼν. Ποιό εἶνε τὸ ὄνομά σου, Ἀμερικὴ; Λεγεὼν. Ποιό εἶνε τὸ ὄνομά σου, Ἑλλάς; Λεγεὼν. Ποιό εἶνε τὸ ὄνομά σας, Βαλκάνια; Λεγεὼν. Στὰ τρία δαιμόνια, ποὺ ἀναφέραμε, ὑπάγονται **ὅλα αὐτὰ ποὺ ταλανίζουν τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου**· πλοῦτος - χρῆμα - λεφτά, γυναῖκες - σέξ - ἔρωτες, ἐπιδείξεις - ἀνέσεις - εὐμάρεια· αὐτὰ εἶνε τὰ δαιμονικά εἰδῶλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἡ ἀνθρωπότης ὁδηγεῖται στὴν ἄβυσσο.

Ἄς προσευχώμεθα στὸ Θεό. Λίγοι εἶνε οἱ πιστοί, ἀλλὰ **«ὄσοι πιστοί»** (ἀκολ. χειροτ.), **μὴ φοβᾶστε!** Ὅπως ὁ Ἕνας νίκησε τὴ λεγεῶνα τῶν δαιμόνων στὴ λίμνη, ἔτσι καὶ κάθε πιστὸ παιδί του. Δῶστε μου δέκα ἄντρες, δέκα γυναῖκες, δέκα ῥασοφόρους, δέκα ἐπισκόπους μὲ πῦρ ἁγίου Πνεύματος, καὶ **θὰ νικήσουν πάλι**, καὶ ἡ πατρίδα μας θὰ γίνῃ παράδεισος, κῆπος Θεοῦ, ὅπου μέρα καὶ νύχτα νὰ ὑμνοῦμε τὸ Χριστό· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος